

OPINIÓ

És l'hora que l'economia arribi a les cases dels treballadors

JAVIER PACHECO /
SECRETARI GENERAL DE CCOO DE CATALUNYABARCELONA, DIMARTS, 6 DE DESEMBRE DE 2022, 05:30
ACTUALITZAT, DIMARTS, 6 DE DESEMBRE DE 2022, 08:16
TEMPS DE LECTURA: 6 MINUTS

Els indicadors d'aquests últims dies mostren que Espanya i Catalunya sostenen el creixement econòmic millor que altres zones d'Europa, **partim d'una dada d'inflació per sota de la mitjana europea**, 6,8% IPC avançat de novembre. Els indicadors de la contractació en el mercat de treball ens porta a més de 20,8 milions de cotitzadors a la Seguretat Social el mes de novembre, on assolim una **taxa d'ocupació del 70%** i una reducció de l'atur el mateix mes de 33.512 persones, arribant a 2,8 milions de treballadors i treballadores ocupades amb una taxa d'atur del 12,7%.

A més l'ocupació que es genera és de qualitat, ja que la **contractació indefinida assoleix el 43,4%** de la totalitat de contractes que es realitzen, dada que, podem asseverar amb total seguretat, es deu a les modificacions normatives introduïdes en matèria de contractació per la reforma laboral.

Són dades macro que aquests dies han estat en tots els mitjans de comunicació i han copat titulars i pàgines de diaris. No tant altres notícies que marquen la tendència de la nostra economia i el nostre model econòmic. Veiem com **Espanya té licitats més de 21.000 milions dels ajuts dels fons de reconstrucció europeus**, el 75% del planificat per a aquest any i ja ha executat més de 7.000 milions, recursos que canviaran la configuració del nostre teixit productiu. No oblidem que Espanya té aprovada la transferència directa de 77.000 milions d'euros i uns altres 77.000 en línies de finançament.

Els primers PERTE aprovats poder portar a reforçar els oligopolis en alguns sectors

Espanya és un dels països de la UE amb millor ritme de tramitació d'aquests fons, tot i que no es deixa de trobar amb tremendes dificultats per a la seva execució. De fet els primers PERTE aprovats i en fase d'execució són aquells que en el partenariat de la sol·licitud han protagonitzat les grans multinacionals de la mobilitat, l'energia i les grans constructores que, acompanyades de la banca, han liderat les sol·licituds dels ajuts. Fet que pot portar a **reforçar el paper oligopolístic d'alguns sectors molt concentrats en grans empreses**, que poden llançar per la borda el paper de redistribució sectorial i territorial que els fons han de jugar per reequilibrar les economies i territoris del nostre país, fent arribar els recursos a les pimes i al conjunt del territori espanyol.

D'altra banda, la **crisi de rendes, que l'alta inflació està provocant** en amplis sectors de la societat, no està tenint una resposta adequada per les estructures econòmiques europees ni espanyoles. El repartiment de l'esforç entre la renda dels alts costos energètics i de matèries primeres, que impacten en l'activitat econòmica des de fa més d'un any, més enllà de la guerra d'Ucraïna, no han evitat un nou cicle de pèrdua de devaluació salarial, llastant l'economia de milions de famílies.

En contra veiem com **els beneficis empresarials creixen per sobre d'anys anteriors, un 7%**, segons un informe del Banc d'Espanya, a causa de la imputació de la inflació al preu de productes de béns i serveis de les empreses, mantenint els marges de rendibilitat i beneficis, traslladant al consumidor l'impacte dels costos afegits a les seves operacions. Una actitud del tot irresponsable amb les necessitats d'un país que surt d'una crisi brutal com la pandèmia i que, no oblidem, l'esforç solidari de la societat, mitjançant la distribució de recursos ingents de diners públics, va poder salvar centenars de milers d'empreses i el conseqüent patrimoni d'empresaris i empresàries.

La seva resposta està sent del tot injusta, des del punt de vista de la responsabilitat social i des del punt de vista econòmic, no contenint, en un moment de dificultat com la que viuen milions de treballadors, els seus beneficis i negant-se a incrementar salaris garantint el poder adquisitiu de la classe treballadora. La posició intransigent de la CEOE per renovar un acord en el marc del diàleg social per a la negociació col·lectiva i l'ocupació que reculli increments salarials suficients per mantenir el poder adquisitiu, n'és una mostra.

No només per aquesta justícia social haurien de corregir les seves actuacions, també per eficiència econòmica, si veiem la tendència dels indicadors econòmics, i el manteniment d'un creixement de l'activitat del mercat de treball i de creixement per sobre dels països del nostre entorn, (al voltant del 4,5% del PIB per al 2022 i una previsió per al 2023 que va des de l'1% del Banc Central Europeu, fins al 2,1% del Govern), incentivar el consum intern millorant la capacitat de renda de la majoria de la població amb millors salaris, significa també, un benefici directe per al funcionament de les empreses. **El posicionament de patronals i algunes empreses és miopia econòmica.**

Al seu torn, **les entitats financeres, de la mà del Banc Central Europeu, continuen preservant els seus beneficis traslladant la pressió de la inflació als tipus d'interès**, fet que considerem un error, ja que la crisi no és de demanda com en altres cicles econòmics. En canvi, incrementar els tipus afectarà milions d'hipotecats que veuran com les seves quotes pugen d'una manera important agreujant la situació de milions de famílies per poder arribar a final de mes i provocant la pèrdua de les seves llars. Encara les xifres de desnonaments són vergonyoses al nostre país, en el primer semestre es van produir 10.816 desnonaments, xifra que s'agreuja amb seguretat després de la pujada de tipus d'interès.

El Govern es troba l'actitud egoista d'un sector que va ser rescatat amb diners públics, diners de tots i totes

El govern espanyol proposa mesures per revertir els beneficis de la banca generats per aquesta política de tipus del BCE i es troba l'actitud egoista d'un sector que va ser rescatat amb diners públics, diners de tots i totes nosaltres, en els anys de la crisi financera. Una nova resposta de les elits econòmiques, que igual que bona part de l'empresariat del nostre país, mostra signes decadents de la interpretació d'una democràcia sana, sigui liberal o social, ideologia a part, mai no ha de ser egoista, insolidària ni injusta.

En aquesta conjuntura d'una evolució resistent de l'economia espanyola i catalana i una gestió injusta que genera més desigualtat, els partits polítics que han de jugar un paper orientador, regulador i fiscalitzador, continuen enfangats en la polèmica, la confrontació i la crispació. Una polarització política que degrada la democràcia i que no permet corregir les profundes desigualtats socials.

Contenir preus, redistribuir riquesa i incentivar la inversió pública en protecció social i dinamització de l'economia ha de ser possible si el debat polític aterra al terreny de "les coses del menjar".

En aquest sentit, des del moviment sindical trobem a faltar una política decidida a modificar les bases d'una estructura fiscal i de finançament econòmic que avui dia es mostren ineficaces per corregir les profundes desigualtats que les crisis concatenades d'inicis de segle XXI han provocat. **Cal una reforma que incrementi els ingressos fiscals equiparant-los a la mitjana de la Unió Europea, que és entorn del 6%**, més de 60 mil milions d'euros que les arques públiques deixen d'ingressar. Les rendes del capital i els beneficis empresarials no contribueixen a l'Estat prou gràcies a estructures d'enginyeria a fiscal basades en fórmules de bonificació fiscal i un impost de societats que afavoreix les grans corporacions empresarials en detriment de la petita empresa, deixant de contribuir milers de milions d'euros dels beneficis d'algunes grans empreses.

Guanyar múscul financer amb una reforma de finançament autònom que analitzi els recursos necessaris per fer-se càrrec de les competències transferides a les autònoms, és fonamental per redistribuir d'una manera més justa la riquesa.

Avui estem lluny d'aquest escenari, de fet, els aspectes socioeconòmics que s'han abordat en la configuració dels pressupostos de l'Estat han mancat d'un pertinent diàleg social amb la participació dels agents econòmics i la dinamització econòmica, així com l'impuls de les polítiques actives d'ocupació i la formació dels treballadors i les treballadores.

En aquest sentit, amb el diàleg social a Catalunya hem conquerit un humil espai del debat polític que uns pressupostos han de configurar per donar resposta a la conjuntura. Un acord que reforça el marc de la protecció social i la dinamització econòmica, així com l'impuls de les polítiques actives d'ocupació i la formació dels treballadors i les treballadores.

Hem pactat l'increment d'un 8% de l'Índex de Renda de Sufficiència de Catalunya, indicador substitutiu de l'IPREM i que portava congelat des de fa 12 anys, que perdria així la seva efectivitat. Acord que millorarà l'accés de milers de persones que pateixen els efectes de la vulnerabilitat econòmica i social, a serveis socials i prestacions de protecció social, especialment la Renda Garantida de Catalunya, dotant-la de 144 milions d'euros afegits.

L'acord conté també mesures de **dinamització de l'economia amb 680 milions per a polítiques industrials, 595 milions per a polítiques d'ocupació i el reforç de la formació professional, doblant el nombre de 250 nous grups de noves places en el sistema públic, entre altres mesures.**

Aquest ha de ser el camí, el consens social, posteriorment el consens polític, **no s'entendria que Catalunya renunciés a 3.000 milions d'euros per no trobar un acord en els pressupostos per al 2023**. I que aquests consensos donin respostes a les necessitats econòmiques, educatives, sanitàries, culturals i socials de la ciutadania.

Va sent hora que l'economia regui les llars de les famílies reduint les desigualtats i assolint quotes de benestar social d'un país de l'entorn de la UE en ple segle XXI.

